

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de juny del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Sr. Carles CRUZ MORATONES i Sr. Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En el procediment laboral 2000222/2016, va recaure Sentència del 31-01-2019, corregida per Aute del 18-02-2019, decidint desestimar íntegrament la demanda formulada pel Sr. J. S. G., contra la Sra. C. G. U., condemnant al primer al pagament de les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.

II.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. J. S. G. demanant la seva revocació total en el sentit d'estimar les seves pretensions inicials, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la Sra. C. G. U. demana la desestimació de l'apel·lació i la confirmació de la Sentència en tots els seus extrems, amb imposició de les costes judicials de l'apel·lació a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat que el Sr. G. S. i la Sra. C. G. van aconseguir crear i/o participar en un conjunt empresarial conegut com a “XXX” i que agrupa diversos negocis com farmàcies, òptiques, laboratori i fins i tot un col·legi privat, essent precisat que dit “Grup” no correspon a una persona física o jurídica única sinó a un muntatge complicat en el qual participen d’altres persones però els socis majoritaris eren els esposos S. i G.

També queda acreditat que a partir del 2007, el seu fill, el ara demandant i apel·lant, es va veure confiar tasques de gestió.

Al mes de gener del 2016, el Sr. G. S. va traspassar i la seva esposa, l’ara demandada i apel·lada, va esdevenir hereva, obrint-se un període d’inventari per la realització del qual la Sra. G. va contractar al Sr. F. F. i va informar tots els col·laboradors i empleats del Grup de la seva intervenció.

Per carta del 08-03-2016, la Sra. G., retraient al Sr. S. que les nòmines del mes de febrer s’havien pagat amb retràs, li va revocar els seus poders bancaris i li va comunicar que qualsevol gestió que vulgui fer s’havia de comunicar prèviament al Sr. F., requerint-lo per tant de comunicar tota la informació i dades necessàries per permetre al Sr. F. supervisar tota la gestió del Grup.

Per carta del 21-03-2016, remesa per burofax el 22-03-2016, el Sr. S., exposant la seva qualitat de “*director general de l’empresa familiar*” va contestar als reprotxes fets, apuntant que les dificultats de tresoreria existien des de la defunció “*del pare*”, i va subratllar que les decisions de la seva mare portaven a buidar de contingut el seu lloc de treball.

Finalment, el mateix 22-03-2016, la Sra. G. va fer arribar per via notarial al Sr. S. una carta que diu :

Des de que et vaig enviar el burofax datat el 8 de març de 2016 la teva actitud en el despatx que ocupes i que es troba a l’oficina central del XXX ha estat de falta de col·laboració i obstrucció en relació a la tasca en general de la gestió dels meus interessos i de la totalitat del XXX.

Donada la complicada situació per la que estem passant des de la mort del teu pare hauries d’haver entès - sobretot després del primer burofax que et vaig trametre - que el què menys esperava de tu és aquesta actitud que, lluny de facilitar la gestió dels interessos que afecten a tantes famílies (entre elles, la teva pròpia), no fa més que dificultar-la.

Tu més que ningú hauries de ser conscient de la quantitat de persones que depenen d’una deguda gestió de la situació - socis, empleats, la teva pròpia família -, i en la que no són procedents ni el tacticisme per a la defensa dels interessos merament personals, ni l’ocultació d’informació, ni contribuir a difondre notícies que

comprometen la reputació del Grup d'empreses, ni tot el seguit de conductes que estàs portant a terme i que posen en perill el benestar de tanta gent.

Per això, et requereixo per a que de forma IMMEDIATA deixis d'ocupar el despatx de l'oficina central que ocupaves fins ara, i que t'abstinguis de forma absoluta de visitar aquests locals o qualsevol altra del XXX o de donar cap mena d'instrucció que afecti a cap de les empreses del XXX jaïs seus treballadors o als meus propis interessos.

Et prego que compleixis aquesta instrucció, en els precisos termes que es formulen, i que no donis lloc a que tingui que emprendre mesures per portar a terme la seva efectivitat.”.

És en aquestes condicions que va néixer el present litigi, sostenint d'un costat el demandant que es beneficiava d'un contracte laboral verbal i que havia sofert un comiat no causal fet de forma indeguda, i afirmant d'un altre costat la defenent que ella no podia ésser demandada com a responsable del “XXX”, i sobretot, que la relació que unia el seu fill a l'empresa no era de natura laboral sinó que corresponia a un treball familiar en el sentit de l'article 2 c) del Codi de relacions laborals.

És aquesta darrera versió que ha retingut el tribunal, considerant que no existia cap vincle de subordinació necessari per a caracteritzar una relació laboral.

II.- La part agent no accepta aquesta conclusió i sosté de manera general que la sentència ha donat una qualificació jurídica totalment incorrecta del vincle existent entre les parts perquè mostra, en el seu conjunt, una evident parcialitat a favor de l'empresari ja que efectua una exposició de fets que no correspon a la realitat o de fets “*voluntàriament distorsionats o extrets del seu context*”, ni aprecia, ni practica correctament els mitjans de prova presentats per les parts, valorant exageradament tota la prova presentada per la part defenent tot i silenciament bona part de la prova presentada per la part agent.

Ja anuncia que, en el cas que aquesta Sala no acollis les seves peticions formularà un incident de nul·litat d'actuacions prèvia al recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional.

Argumenta més en detall que el fet de dir que el Sr J. S. “*treballava conjuntament amb els seus pares en el sí de l'empresa familiar*” prejutja la qüestió de dir si existia un vincle de subordinació ; que la Batlle parla amb menyspreu de la seva feina i no ha aixecat la contradicció flagrant entre el fet de revocar-li els poders i el fet de presentar-lo com un simple repostador i administratiu de base ; que la sentència descarta el vincle de subordinació amb lleugeresa i amb poca fonamentació ; que el fet que el Sr. J.S. hagi

marxat de l'empresa al 2012 durant uns dos mesos per divergències amb el seu pare sobre la gestió de l'empresa és il·lustratiu del vincle de subordinació en el marc del seu rol de director general i no del que en pretén extreure la sentència ; que la seva condició de “fill de socis” no va ser mai determinant per a que aquest treballi o deixi de treballar a l'empresa sota els ordres i directius dels socis ; que no era l'únic empleat d'una empresa de distribució al detall que es beneficiï de condicions especials, finançament, reduccions o fins i tot gratuïtat de certs productes o serveis ; que res té a veure el fet que no satisfia les despeses d'escolarització dels seus fills en l'escola privada de propietat del xxx ; que el fet de « exigir » una carta de recomanació i una liquidació al 2012 correspon als drets d'un treballador acomiadat ; que a cap director general no li agrada que li posin un supervisor a sobre, i per tant això no és la prova d'una absència de vincle de subordinació; que el fet per la Batlle de considerar que no era proporcional el salari percebut a les seves tasques, formació i responsabilitats, és significatiu ja que la pròpia Batlle es refereix a la noció de salari i demostra que la sentència només ha repetit el que pretenia la part defenent sense tenir en compte la realitat de les tasques de direcció ; que no es podia tenir en compte les testificals dels Srs. F. F. i J. A., ja que la seva imparcialitat era dubtosa i que havien de ser tatxades per la Batlle ; que s'havia de procedir a un anàlisi més exhaustiu dels documents número 3 i 4 annexats a la demanda com de la carta de comiat quan aquests demostrin el vincle de subordinació. Finalment, afirma que la Batlle ha omès de valorar tota una altra sèrie de proves sol·licitades per la part agent com són les testificals de les Sres. E. U. i M. S., o del Sr. P. H., que no són ni tan sols al·ludides a la sentència, i ha obviat valorar el plec de posicions absolut en el marc del judici B-0985-3/2014, pel propi Sr. G. S. M. reconeixent expressament que el seu fill ostentava el càrrec de Director General del XXX.

Es veu que la manera amb la qual la part recurrent ha decidit presentar el seu escrit de greuges qüestiona la pròpia natura de l'acte de jutjar i per tant ens apareix necessari efectuar unes precisions al respecte.

La lectura acurada de l'escrit de greuges ens porta al convenciment que l'única sentència que hauria convingut a la part agent és una adoptant la seva argumentació, però el dret a obtenir una sentència motivada i fonamentada en dret no és confon amb l'obtenció d'un resultat favorable.

Jutjar és desembrollar i desnudar el conflicte que les parts presenten al jutge per posar-hi fi de la manera més propera al dret vigent i a la Justícia.

El jutge no és una part al procés que hauria de defensar la seva posició en front de les parts contràries, devent desvirtuar l'integralitat dels

seus arguments. No és necessari per fonamentar una sentència contestar i contradir tots i cadascú dels arguments de les parts sinó que cal, un cop examinats i valorats tots els fets, arguments i fonaments jurídics aplicables al cas, decidir quina solució es pot donar al litigi plantejat per resoldre-ho, intentant gràcies a la motivació explicar i fins i tot convèncer que aquesta solució és l'adequada.

Cal recordar que la imparcialitat del jutge es presumeix i que, si l'article 6 § 1 de la CEDH i la Constitució del Principat obliguen els tribunals a motivar les seves decisions, això no significa que s'exigeix una resposta detallada a cada argument sinó als més decisius, i l'important és que la motivació no permeti dubtar que el jutge ha examinat tots els arguments i totes les proves. (*Van de Hurk c. Països baixos*, § 61 ; *García Ruiz c. Espanya* [GC], § 26 ; *Jahnke et Lenoble c. França* ; *Perez c. França* [GC], § 81).

Per dur a terme aquesta tasca, el jutge té en general l'obligació d'escollir entre les versions contradictòries de les parts i la seva obligació constitucional de pronunciar una sentència fonamentada en dret donant resposta a les pretensions deduïdes per les parts l'obliga a motivar i per tant a exposar de manera raonada i prou detallada els elements i la construcció intel·lectual i jurídica que el van portar a decidir en tal sentit.

Aquesta exposició del resultat final de la seva deliberació no té res a veure amb la qüestió de la imparcialitat que es pot definir de manera general com l'absència de prejudicament o de decisió preconcebuda a la valoració contradictòria de tots els elements presentats per les parts, salvat els casos on la pròpia motivació trairia la parcialitat del jutge.

En el present cas, res permet dir que el tribunal unipersonal hauria jutjat de manera parcial i no es veu en què hauria presentat amb menyspreu les funcions del Sr. S.

Al contrari, s'ha de constatar que la Batlle ha exposat de manera detallada i raonada els arguments i elements que la van portar a considerar que no existia cap vincle de subordinació entre el Sr. S. i la Sra. G.. Aquesta exposició permet constatar que la Batlle ha contrastat tots els indicis que les parts invocaven, l'una per defensar l'existència d'una relació laboral i l'altra la seva absència, i ha explicat perquè els que porten a concloure a la seva absència són els més convincents.

No tenia que contestar i contradir tots els arguments i elements de prova de la part agent sinó que tenia que motivar quins elements de les actuacions la portaven a aquesta solució. I és el que ha fet.

Finalment, sense haver de sostenir unes acusacions tan greus ni que el tribunal era imparcial, fins i tot voluntàriament imparcial, era suficient sostenir que la seva valoració de la prova no era correcta, ço és fonamentalment diferent.

Per tant, la missió d'aquesta Sala és ara de revisar la valoració de la prova duta a terme pel Tribunal Unipersonal.

III.- En efecte, al nivell jurídic, no hi ha dubte que la qüestió cabdal debatuda era de dir si existia o no un vincle de subordinació entre el Sr. S., que es pretén assalariat, i la Sra. G. que l'agent demanda en qualitat d'empresari en el sentit de l'article 10 del Codi de relacions laborals.

El tribunal ha citat la nostra motivació relativa a aquesta qüestió en la sentència TSJC 043/2017 del 30-05-2017 i no tornarem a fer-ho. Només cal insistir en què són les condicions de fet d'exercici del treball que determinen la qualificació de la relació contractual i que l'existència del vincle de subordinació és el criteri subjacent i determinant de la relació laboral, i que permet distingir-la d'altres relacions de prestació d'uns treballs a vegades molt properes.

IV.- En el present cas, s'han de posar de relleu d'antuvi dos elements determinants.

Són d'una part el fet que no es va firmar mai cap contracte sigui de treball o altre, i d'altra part que des de l'inici el Sr. S. va ser cotitzat per "XXX" sota el règim de "no assalariats" i després "compte propi" (quan ha quedat acreditat que era ell mateix qui era encarregat de la gestió de les nómines i de les cotitzacions).

Aquests fets s'han de posar en relació, primer, amb l'article 19 de la Llei de la seguretat social en la seva versió aplicable des del 2013 i que inclou en la categoria de les persones que realitzen una activitat per a compte propi, els familiars de la persona que realitza tal activitat si no són assalariats d'aquesta persona o de l'empresa de la qual és titular, i sempre que exerceixin una activitat efectiva.

Cal precisar que la titular de l'empresa cotitzant al Sr. S., la farmàcia XXX, és la seva mare la Sra. G.

Aquests fets s'han de posar en relació també amb l'article 2c del Codi de relacions laborals (que existia de forma simple a l'article 1b del Decret del 1974, de forma idèntica a l'article 2c de la Llei sobre el contracte de treball del 2003 aplicable al 2007, i que s'ha conservat en la Llei 31/2018) que disposa que els treballs familiars queden excloses de l'aplicació de la llei laboral excepte si es demostra la condició d'assalariat de la persona que els duu a terme. La llei no defineix la noció de treball familiar però precisa que

es consideren familiars el cònjuge, els descendents i ascendents, entre altres (veure a títol comparatiu sobre la determinació de l'existència d'un treball familiar TSJC 122/05 del 13-10-2005 i 64/08 del 18-09-2008).

Per tant, el que fa la Llei és crear una presumpció que un treball familiar dut a terme per un descendent (pel cas que ens interessa) queda per principi fora de la legislació laboral i que ha de ser cotitzat en règim de compte propi.

Per conseqüent, la càrrega de la prova requeia sobre el Sr. S. qui havia de demostrar que, malgrat el fet de treballar en l'empresa titularitat de la seva mare en el si del GRUP del qual els seus pares eren majoritaris (i després la seva mare), sense cap contracte de treball, i essent cotitzat en règim de compte propi, era en realitat un assalariat.

V.- Considerem que no ho ha aconseguit i al contrari compartim la conclusió de la primera jutjadora qui ha fonamentat la seva conclusió de que el vincle de subordinació no existia al constatar, de manera esquemàtica, que :

- el Sr. S. treballava en l'empresa familiar,
- es declarava i cotitzava a la CASS com a "COMPTE PROPI", i percebia una remuneració del 0,8 % de la facturació del grup, arribant a una mitjana de 9.771,70.-euros , el darrer any 2015-2016,
- l'incident del 2012 amb el seu pare i soci majoritari com a conseqüència del qual havia deixat el Grup durant dos mesos no testifica d'un lligam de dependència i de subordinació sinó que demostra que pensava que podia decidir de la gestió del GRUP, i que el fet que hagi tornat sense més al cap de 2 mesos, no feia aparèixer la seva tasca com a indispensable per l'empresa sinó que havia tornat en la seva condició de fill dels socis majoritaris.
- disposava d'una facturació al seu nom en les f. i no en satisfeia el preu ni tampoc satisfeia les despeses d'escolarització al xxx dels seus tres fills, negoci que formava part del GRUP.
- al 2012 va "exigir" una carta de recomanació i una liquidació corresponent al 0,8 % de la facturació del Grup i que aquesta actitud no és pròpia d'un assalariat amb dependència i lligam de subordinació.
- el seu refús de que se li poses una persona "per sobre" i el fet que no feia cas al que li diuen relleven el nul lligam de subordinació que tenia amb els socis majoritaris de XXX que eren els seus pares.
- la seva retribució no era proporcionada a les seves tasques, formació i responsabilitats.

En efecte, apareix de tots els elements obrant en autes, cumulats i valorats en el seu conjunt segons els criteris de la sana crítica que, malgrat existir elements que podrien correspondre a una relació laboral (treball, pagament mensual de la remuneració) el Sr. S. disposava d'una llibertat i d'una posició en l'empresa incompatible amb l'existència del tant citat vincle de subordinació de l'assalariat.

De fet, ressort dels Autes que la seva llibertat anava més enllà de la que correspon a un directiu i que tenia un interès personal directe en l'empresa que no correspon a la d'un assalariat.

VI.- Els greuges exposats per l'apel·lant no són suficients per contradir aquesta realitat.

En efecte, la qüestió no és de determinar si el Sr. S. era realment el director general del XXX ja que no es pot negar que exercitava realment tasques en relació a aquesta funció, sinó de dir si la manera de fer-ho revela un vincle de subordinació de natura laboral, és a dir entre un assalariat i un empresari.

Al respecte, el fet de dir que el Sr. S. "treballava conjuntament amb els seus pares en el sí de l'empresa familiar" no és res més que la constatació d'una realitat i en res tradueix imparcialitat sinó la anàlisi de la situació tal com ressort en autes i que contradiu la presentació feta en l'escrit de demanda en el qual, de manera voluntària, s'ha intentat ignorar aquesta realitat (tot i invocant la circumstància de ser el fill de la patrona com uns dels elements constituint el dany moral del qual reclamava la reparació).

El fet que quan era viu és el seu pare que decidia de les orientacions i de l'organització no és la marca de tal vincle de subordinació sinó de la posició del pare fundador en front al seu fill en relació a l'empresa familiar. De fet, ressort dels autes que pare i fill tenien discrepàncies al respecte. D'aquest punt de vista, la interpretació correcta que s'ha de donar de l'incident del 2012, quan per raó d'aquestes discrepàncies pare i fill es van enfadar i el demandant va deixar de treballar durant dos mesos, tot i seguint parlant i participant als afers del grup amb els seus pares segons pretén, abans de tornar al seu lloc, no és la que interessa l'agent sinó la del tribunal.

És a dir que tals elements són reveladors d'una relació incompatible amb la lògica laboral i totalment regida per les relacions familiars.

La versió del Sr. S. que estava fora de l'empresa tot i continuant percebent la remuneració i guardant cert contacte amb els seus pares i la gestió de l'empresa, amb converses i comentaris assidus, no tindria sentit en el marc d'una relació merament laboral, i al contrari demostra que aquest vincle que l'unia a l'empresa no era de subordinació jurídica i jeràrquica sinó de caràcter familiar.

Evidentment, certa subordinació existeix entre pares i fills. En general, aquesta subordinació que correspon al fet que els fills obeeixen als seus pares, es fonamenta en el respecte i l'amor filial. Això no té res a veure amb la subordinació de l'empleat a l'empresari la qual correspon al poder d'organització i disciplinari de l'empresari regulats pel contracte i la llei.

No es pot dir que el tribunal presentaria amb menyspreu la feina del Sr. S. pel fet d'indicar que treballava conjuntament amb els seus pares en el sí de l'empresa familiar, a l'oficina central del Grup XXX, encarregant-se de les cotitzacions dels empleats i de la seva pròpia a la CASS, i anant a verificar si faltava quelcom a les diferents farmàcies del XXX, i que percebia el 0,8 % de la facturació total del grup.

De fet, el tribunal no contradiu que era Director general, sinó que ha ressaltat la confusió que existia al respecte i la inadequació que apareix entre, d'un costat, la seva formació bàsica (FP administratiu) i la seva dedicació a l'empresa i, de l'altre costat, el seu important salari, per treure'n la conclusió que l'explicació de tal fet no es podia trobar en la lògica d'una relació empresari-assalariat sinó en una relació de treball familiar.

És veritat que la sentència parla erròniament de "salari" del Sr. S. però aquesta imprecisió i incoherència en la denominació de la remuneració d'aquest darrer no té cap conseqüència ja que la simple lectura de tot el paràgraf i de la sentència permet constatar que es tracta d'un simple *lapsus calami*.

És cert que el fet que un director general es beneficiï d'avantatges materials o en natura no és en si la marca d'una absència de relació laboral, però en el present cas és la natura i la importància dels mateixos que permeten dir que eren lligats a la posició de fill dels màxims socis del Grup (un total de quasi 60.000.-euros de productes, l'escolarització gratuïta dels fills en el XXX fundat pel pare...).

Pel que fa a les cartes dels 07 i 08-03-2016, i pel que fa a la carta que el demandant pretén ser una carta de comiat no causal, la seva lectura no permet extreure cap element que pugui constituir el reconeixement d'una relació laboral.

Al contrari, en ressurt aquesta relació familiar que hem dit (en el present cas la relació entre mare i fill) i que la mare retira al seu fill els poders i la posició que aquest darrer tenia en el grup familiar. No es tracta d'un comiat no causal com es pretén en l'escrit de demanda.

La carta del 07-03-2016, va adreçada a tots els empleats o col·laboradors del Grup en general i és destinada a presentar el Sr. F. i a demanar de col·laborar amb ell.

La carta del 08-03-2016 adreçada al Sr. S., on l'empresària tracta el destinatari de "tu" ja que és la Sra. G. que s'adreça al seu fill, conté uns reprotxes greus de no haver tramès correctament les nòmines i d'haver estat quatre dies il·localitzable, que haurien pogut, en el marc d'una relació laboral, desembocar sobre un procediment disciplinari però es tradueix finalment per la decisió de la Sra. G. de sotmetre tota actuació del seu fill al control del Sr. F.

Certament, en aquesta carta la Sr. G. li dona ordres i instrucció al Sr. S. però això no és la prova de l'existència d'un vincle de subordinació laboral sinó de la redefinició del lloc de treball del Sr. S. per limitar la seva possibilitat d'acció i sotmetre-la a la supervisió del Sr. F. Tal actuació, que vol salvaguardar la presència del seu fill tot i assegurant-se de limitar de manera dràstica les seves possibilitats d'actuació és més aviat la marca d'una relació de treball familiar que d'una relació assalariada en la qual no tindria gaire sentit.

VII.- Pel que fa a les testificals dels Sr. F. i A., contràriament al que sembla pensar la part recurrent, no era a la Batlle tatxar aquests testimonis. El fet de tatxar correspon a una part quan vol advertir a l'òrgan jurisdiccional de les circumstàncies relatives al testimoni que podrien afectar la seva fiabilitat, sense que aquest advertiment pugui invalidar la declaració ni privar el jutge del seu poder d'examinar totes les proves que considera oportunes per a la resolució del litigi (veure per exemple TSJC 55/04 del 21-10-2004 i 53/02 del 18-03-2003). Ara bé, constatem que la part agent no va ni tatxar els dos testimonis en qüestió ni va utilitzar la seva facultat de repreguntar.

D'altra banda, la responsabilitat del jutge és, per tots els testimoniats, de verificar les circumstàncies o elements que els fan més o menys creïbles i útils, valorant-los en funció de totes les circumstàncies i elements que els envolten.

En el present cas, és clar que els Srs. F. i A. eren persones de confiança de l'empresa, que d'una certa manera es van afrontar amb el Sr. S., que és el Sr. S. que va acomiadar al Sr. A. i que el Sr. F. encara treballa pel Grup. Per tant, les seves manifestacions s'havien de valorar amb precaució. Però, res permet pensar que el tribunal no ha fet així.

Ara bé, les manifestacions d'aquests senyors, de les quals no es pot extreure cap element que portaria a pensar que manquen a la veritat, són particularment interessants perquè tenen competències certes en matèria de gestió empresarial i han participat a la gestió de l'empresa a un alt nivell de responsabilitat, podent aportar consideracions útils sobre la realitat del vincle de subordinació.

El que ressurt de les manifestacions del Sr. A. és que els pares, Sr. G. S. i Sra. C. G., van voler transmetre la gestió als seus fills però que en J. ho

va fer difícil perquè no col·laborava ni aplicava els plans estratègics i no tenia el coneixement suficient per gestionar eficaçment l'empresa. En ressurt també que existien discrepàncies entre pare i fill sobre la gestió.

Quant al Sr. F., va confirmar que el Sr. S. no col·laborava amb ell i marxava de la feina a les 11:30h o 12:00h i que no sempre hi tornava per la tarda. També va explicar que el Sr. J. S. no portava una gestió eficaç en particular en relació a la política de compres de les farmàcies.

Aquestes manifestacions permeten confirmar la peculiaritat de la posició del Sr. J. S. en el Grup.

Pel que a les testificals invocades per la part recurrent i que, com hem dit, la Sentència no tenia l'obligació de mencionar de manera específica, el que no significa que no les hauria examinat, les mateixes no permeten caracteritzar un vincle de subordinació i una relació laboral.

En efecte, les Sres. U. i S., i el Sr. H. permeten confirmar la realitat de les tasques dutes a terme pel Sr. S., amb la precisió que la Sra. S. malgrat ésser directora de farmàcies del Grup, a la qüestió de dir que li constava que, com a part de la seva tasca de supervisió, el Sr. J.S.G. visitava freqüentment els locals de les farmàcies, verificant l'estat dels inventaris, i entrevistant-se amb els treballadors dels referits negocis, va contestar de manera molt sorprenent que ho desconeixia.

D'altra banda, el Sr. H. el presenta com el director del Grup des del 2009 i les Sres. U. i S. com a Gerent. S'ha de dir aquesta contradicció o diferència queda reflectida en la Sentència (paràgraf primer pàgina 7), el que demostra que la Batlle ha valorat aquests testimoniatges.

En tot cas, no se'n pot extreure de les seves manifestacions l'existència d'un vincle de subordinació del Sr. S.

Per tot l'exposat, escau confirmar íntegrament la Sentència.

VIII.- La desestimació del recurs i la confirmació de la Sentència porten a confirmar la condemna en costes de primera instància del demandant vençut i condemnar-lo a les costes processals de segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació processal del Sr. J. S. G.,
contra la Sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle de data 31-01-2019
que confirmen íntegrament;

IMPOSAR al mateix les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho
pronunciem, manem i signem.-